

[Gade]

præget den, og en række andre landes uvilje mod, at den skal være åben over for offentligheden, er utålelig og til skade for både demokratiet og miljøet. I den forbindelse er der ros til den danske regerings arbejde i den forløbne periode for at skabe mere åbenhed.

Siden sidste Nordsøkonference har der også manifesteret sig en bred folkelig interesse for løsningen af Nordsøens store miljøproblemer, og det har bl.a. vist sig ved sidste sommers Nordsøvandring. Der er nogle, der mener, at den slags manifestationer er ligegyldige og ubetydelige. Det gør vi ikke. Tværtimod er det en ekstra forpligtelse for os, at det er lykkedes at skabe bred folkelig opmærksomhed om og engagement i svære internationale miljøproblemer, der kun kan løses ved et samarbejde mellem landene.

Vi må prioritere det internationale miljøarbejde, og jeg håber, at der ud af denne debat kan komme en aktiv og fremadrettet dansk indsats på Nordsøkonferencen.

Besvarelse

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg vil godt indlede med at takke for denne forespørgsel. Jeg synes, det er en nyttig forespørgsel, også fordi det er rart, at vi får en diskussion, inden den danske regering rejser til udlandet med det danske forhandlingsoplæg.

Regeringen tillægger – hvilket jeg ikke tror nogen her kan være i tvivl om – det internationale miljøarbejde overordentlig stor vægt. Regeringen har således for nylig fremlagt en strategi for den danske deltagelse i det internationale miljøarbejde, ligesom det i den seneste udgave af »Mål og Midler«-redegørelsen er slået fast, at internationaliseringen af miljøpolitikken får voksende betydning for nationale danske miljøinitiativer. Det er regeringens opfattelse, at der er bred opbakning i Folketinget bag dette synspunkt, også når det drejer sig om at gøre det internationale samarbejde mere forpligtende.

Internationale konferencer og multilateralt samarbejde inden for internationale konventioner er en vigtig del af det internationale miljøarbejde. Ikke mindst samarbejdet om vore omgivende have er af stor betydning, således også samarbejdet om Nordsøen.

Nordsøarbejdet tog for alvor fart med den første Nordsøkonference, i Bremen i 1984.

Det nødvendige i samarbejdet blev understreget med den anden konference, i London i 1987. Formålet med konferencerne har fra starten været klart: Nordsøens miljøforhold skulle forbedres gennem fælles målsætninger og politisk bindende hensigtserklæringer. Nordsøkonferencernes målsætninger udmøntes så i øvrigt gennem de eksisterende havforureningskonventioner: Oslo- og Pariskonventionerne, og gennem de enkelte landes nationale miljøinitiativer.

Den tredje Nordsøkonference afholdes, som det allerede er fremgået, i Holland den 7.-8. marts 1990, mens den fjerde er planlagt til at foregå i Danmark i 1995. Den tredje konference må ses i tæt sammenhæng med den anden konference, i London i 1987. Her blev opstillet en række ambitiøse mål inden for nogle afgørende områder, f.eks. dumpning og næringsstofledninger, og en tidsfrist for opfyldelse af kravene. Samtidig blev det aftalt, at man på den tredje konference, i Holland i 1990, skulle gøre status over opfyldelsen af målene for beslutningerne fra 1987. Vi er altså i gang med en proces, der har sit foreløbige mål i 1995.

Jeg skal om lidt vende tilbage til indsatsområderne, men først nogle ord om statusforpligtelsen i 1990.

Fra den danske side har vi lagt vægt på denne statusforpligtelse, og det har vi gjort af flere grunde. For det første er de indsatsområder, der blev truffet beslutning om i 1987, af vidtrækkende og principiel betydning, idet der med beslutningerne én gang for alle gøres op med opfattelsen af havet som losseplads, hvad enten affaldet kommer med skib, gennem rør eller med floderne. For det andet animerer statusforpligtelsen alle landene til at forfølge de besluttede mål inden for den vedtagne tidsfrist, selv om der eventuelt er problemer med at nå målene. For det tredje giver statusdrøftelserne Danmark og andre lande lejlighed til kritisk at vurdere prioriteringer og resultater og om nødvendigt justere disse, så miljøeffekterne bliver de bedst mulige.

Når dette er sagt, er den tredje Nordsøkonference efter min opfattelse alligevel især beregnet på at konsolidere den besluttede indsats og ikke på at opregne og beslutte nye indsatsområder. Det er klart, at vi bevarer dynamikken og initiativet i miljøpolitikken, bl.a. ved at sætte nye mål og tage nye initiativer, men en trovær-